

тротуару, а хтось навпаки біжить повз мене до місця трагедії, щоб допомогти. Мені навіть не треба дивитись на того бідолашного під колесами, я й так знаю, що він не вижив. Достатньо одного погляду на мою сорочку, яка колись була білою, а тепер густо заляпана кров'ю, щоб зрозуміти — тому чоловіку радше потрібен катафалк, аніж карета швидкої.

Я розвертаюсь, щоб відійти подалі від цієї сцени, перевести дух, але тепер таки загорілось зелене світло, і щільний натовп поніс мене через дорогу, не даючи мені пливти проти течії у річці, що зветься Мангеттен. Дехто проходить повз цю трагедію, не відриваючись від телефону. Я припиняю марні спроби опиратись людському потоку і просто чекаю, коли він вщухне. Кидаю погляд назад, на місце аварії, але дуже обережно, щоб ненароком не побачити потерпілого. Тепер вже й водій розгублено тупцяє позаду свого фургона, з великими круглими очима і телефоном у тремтячій руці. Йому допомагають троє-четверо небайдужих. А деяких перехожих так заворожила сцена раптової смерті, що вони не в силах опиратись, просто стоять і знімають усе на свої смартфони.

Якби я досі жила у Вірджинії, ця історія мала б зовсім інший вигляд. Усе навколо зупинилося б. Градус паніки зростав би зі швидкістю термоядерної реакції, всі лементували б, і за лічені хвилини сюди налетіли б репортери. Але тут, на Мангеттені, людей так часто збивають машини, що це сприймається всього лиш як побутова незручність, не більше. Для когось це додаткові затори в годину пік. Для когось — зіпсований одяг. Можливо, таке трапляється тут настільки часто, що про це навіть не згадають у новинах.

Хоч мене трохи непокоїть байдужість деяких тутешніх мешканців, але саме тому я й переїхала сюди десять років

тому. Таким, як я, краще жити в мегаполісах. У таких великих містах нікому й діла немає до мого життя. Тут є ціла купа людей з історіями, які набагато жалісніші за мої. Тут я — невидимка. Нуль без палички. На Мангеттені проживає стільки людей, що всім на мене наплювати з високого пагорба, за що я і люблю це місто.

— Ви не постраждали?

Я дивлюсь на чоловіка, який обережно торкається моєї руки і сканує очима мою сорочку. Його погляд сповнений глибокої тривоги, коли він обдивляється мене згори вниз — чи не травмована я. Судячи з його реакції, він не такий товстошкірий, як більшість нью-йоркців. Можливо, він живе тут недавно і ще не розучився співчувати людям.

— Ви не постраждали?

Незнайомиць повторює запитання, але цього разу дивиться мені в очі.

— Ні, це не моя кров. Я була біля нього, коли...

Я змовкаю на півслові. Щойно на моїх очах загинув чоловік. Я стояла так близько, що його кров тепер на мені.

Я приїхала в це місто, щоб стати невидимкою, а не бездушною скотиною.

Я давно працюю над тим, щоб стати міцною, як бетон у мене під ногами. Але не скажу, що досягла якихось суттєвих успіхів. А зараз я відчуваю, як у моєму шлунку все аж вирує від емоцій.

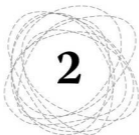
Я прикриваю рот рукою і одразу ж відсмикую її, відчувши на губах щось липке. Ще кров. Я дивлюсь на свою сорочку. Вона вся в крові, але ця кров — не моя. Я берусь двома пальчиками за тканину і відтягую її від тіла, та вона все одно липне до шкіри в тих місцях, де бризки крові вже почали підсихати.

плани, і я вилітаю з кав'ярні на вулицю, де тепер юрбється ще більше людей.

Приїхала швидка і заблокувала рух в обох напрямках. Я повертаюсь до місця трагедії з думкою про те, що я, мабуть, повинна надати свідчення. Я стою біля поліцейського, який вже записує свідчення інших. Вони нічим не відрізняються від моїх, але я все одно розповідаю все, що бачила, і залишаю свої контакти. Я не певна, чи буде користь від моїх свідчень, адже самого моменту зіткнення я не бачила. Я лиш стояла достатньо близько, щоб почути його. Так близько, що мене розмалювало, як полотно Джексона Поллока.

Я обертаюсь і бачу, як Джеремі виходить з кав'ярні, тримаючи в руці свіжу каву, переходить вулицю, зосереджений на своїх думках. Він зараз не тут, він десь далеко від мене, мабуть, думає про свою дружину і про те, як він пояснюватиме їй, чому прийшов додому без сорочки.

Я дістаю з сумочки телефон і дивлюсь, котра година. У мене ще є п'ятнадцять хвилин до зустрічі з Корі й редактором *Pantem Press*. Руки починають тремтіти сильніше, бо той незнайомець більше не відволікає мене від важких думок. Може, мені допоможе кава? Мені точно допоміг би морфій, але працівники хоспісу минулого тижня забрали його весь, коли приїздили по своє обладнання після смерті мами. Я картаю себе за те, що не змогла зібрати шмарклі докупити й подуматись заховати хоч трошки, бо зараз він був би мені геть не зайвим.

Вчора, отримавши повідомлення від Корі про сьогоднішню зустріч, я зрозуміла, що він написав мені вперше за декілька місяців. Я сиділа за комп'ютерним столом і дивилась, як на мій великий палець ноги залазить мурашка.

Вона самотньо сіпалась вліво-вправо, вгору-вниз, шукаючи поживи і своїх друзів. Здавалось, вона була спантеличена своєю самотністю. А може, то вона була в екстазі від несподіваної свободи. Я ніяк не могла збагнути, чому ця мурашка сама, вони ж нібито всюди ходять у супроводі армії.

Той факт, що мене так зацікавила доля мурашки, промовисто свідчив про одне: настав-таки час вийти з дому. Я переживала, що коли врешті вийду за поріг після такого тривалого відлюдництва, протягом якого мусила глядіти вдома хвору матір, я буду така ж розгублена, як ця мурашка. Вліво-вправо, надвір-додому, *де мої друзі, де моя пожива?*

Мурашка зішла з мого пальця на дерев'яну підлогу. І під звук отриманого повідомлення від Корі вона зникла у стіні.

Розставляючи крапки над «і» пару місяців тому, я сподівалась, що він зрозуміє: оскільки в нас більше немає сексу, то найприйнятніший спосіб комунікації між літературним агентом і його авторкою — це електронна пошта.

— Чи означає це, що ви не працюєте в цій будівлі?
Джеремі дістає свою посвідку особи і простягає її охоронцю.

— Ні, я не працюю в цій будівлі. У мене тут ділова зустріч на чотирнадцятому поверсі.

Ну хто б сумнівався!

— У мене теж, — кажу.

На його обличчі проблискує усмішка і наступної ж миті зникає, наче він схаменувся, пригадавши, що сталося на дорозі, й хутко прибрав її, усвідомлюючи, що минуло ще недостатньо часу, аби не зважати на це.

— Цікаво, яка імовірність того, що ми з вами йдемо на одну зустріч? — питає він, забираючи свою посвідку в охоронця, який показує нам рукою в напрямку ліфтів.

— Взагалі жодних ідей, — кажу я. — Мені, власне, навіть не пояснили до кінця, нащо я сюди йду.

Ми заходимо в ліфт, він натискає кнопку 14-го поверху. Потім усміхається мені, дістає краватку з кишені й починає одягати її.

Я не можу відірвати очей від його обручки.

— Ви письменниця? — питає він мене.

Я киваю.

— А ви?

— Ні. Моя дружина пише книжки.

Він смикає за кінці краватки, поправляє і підтягує вузол, доки не фіксує його, як годиться.

— Ви написали щось таке, що я міг би знати?

— Сумніваюсь. Ніхто моїх книжок не читає.

Кутики його губ сіпаються вгору:

— На світі не так багато Лоувенс. Я знайду, що ви написали.

І нащо воно йому? Чи він дійсно хоче прочитати їх? Він опускає очі на свій телефон і починає в ньому щось писати.

— Але я не казала, що пишу книжки під справжнім ім'ям.

Він не відривається від телефону, аж доки не відчиняються двері ліфта. Він робить крок і обертається у дверях, щоб ще раз глянути на мене.

— Ви не користуєтесь псевдонімом. Ви пишете під ім'ям Лоувен Ешлі, і, що цікаво, так само звать авторку, з якою в мене тут зустріч о пів на десяту.

Нарешті я бачу його усмішку, та хоч яка вона розкішна, більше я її бачити не хочу.

Він знайшов мене в гутлі. І хоч моя зустріч о дев'ятій, а не о дев'ятій тридцять, складається враження, що він знає про все це більше за мене. Якщо ми дійсно йдемо на одну зустріч, то наша випадкова здибанка на вулиці починає здаватись трохи підозрілою... Але зрештою, те, що ми опинились там водночас, враховуючи, що ми йшли в одному напрямку й на одні перемовини, а відтак стали свідками одного інциденту, здається не таким вже й малоімовірним.

Джеремі пропускає мене, і я виходжу з ліфта. Відкриваю рота, готуючись щось сказати, але він відходить в інший бік і кидає мені:

— Скоро побачимось.

Я його зовсім не знаю. Як і того, чи має він якийсь стосунок до зустрічі, на яку я приїхала. Якщо опустити певні епізоди сьогоднішнього ранку, то скажу, що подобається він мені нестримно. Цей чоловік віддав мені свою сорочку, тож навряд чи він виношує якісь недобрі наміри.

Я встигаю усміхнутись йому, перш ніж він зникає за рогом.

— Добре. Скоро побачимось.

лише за чотири дні до презентації. Обіцяю, що наступного разу я постараюсь підготуватися заздалегідь. Дякую вам за ВСЕ, що ви робите.

39) Кожному з вас, хто прочитає ці слова подяки. Незалежно від того, чи ви тут, бо ненавидите цю книжку, чи тому, що вона вам подобається, головне те, що ви читаєте. Дякую вам за це. Що ж, а тепер, коли ви дочитали цю книжку, починайте читати наступну. <3

40) Венсу Фіте, чоловіку, який ростив мене з чотирьох років. Ви були і залишаєтесь моїм великим натхненником. Сумую за вами.

«З усім його фуфлом, тяжкою працею та розбитими мріями,
це все одно прекрасний світ».
— «*Desiderata*» Макса Ермана

Заходьте у *Facebook* і надсилайте запит
на вступ до *Verity Discussion Group*.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>